

Decyzja

Na podstawie art.138 §1 pkt 2 w związku z art. 127 §3 oraz art.156 §1 pkt 2 KPA, art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych /Dz. U. z 2001r. Nr 79, poz. 856 z późn. zm./ oraz art.80 ust.2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko /Dz. U. Nr 199, poz.1227, z późn. zm./, Skład Orzekający Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białej Podlaskiej:

- Anna Sidoruk - przewodnicząca składu /sprawozdawca/
- Iwona Szendel - członek
- Jolanta Niczyporuk - członek

po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2013r. wniosku [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją tut. Kolegium z dnia 10 lutego 2012r. Nr SKO.OC/813/2011/2012 odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji wydanej z up. Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. Nr IPŚ III.7624.5/09 o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na budowę bioelektrowni metanowej, na nieruchomości składającej się z działek nr 732, 733 i 734 w Parczewie przy ul. Polnej, przez TEMPO spółkę z o. o. w Lublinie orzeka:

1. uchylić zaskarżoną decyzję w całości i orzec co do istoty w ten sposób, że stwierdzić nieważność decyzji wydanej z up. Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. Nr IPŚ III.7624.5/09 o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na budowę bioelektrowni metanowej, na nieruchomości składającej się z działek nr 732, 733 i 734 w Parczewie przy ul. Polnej, przez TEMPO spółkę z o. o. w Lublinie – jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

UZASADNIENIE

Decyzją kończącą postępowanie wszczęte na wniosek wymienionych wyżej osób, tut. Kolegium odmówiło stwierdzenia nieważności wskazanej wyżej decyzji Burmistrza Parczewa o ustaleniu spółce z ograniczoną odpowiedzialnością TEMPO środowiskowych uwarunkowań zgody na budowę bioelektrowni metanowej, w Parczewie przy ul. Polnej, na nieruchomości stanowiącej działki oznaczone numerami geodezyjnymi 732, 733 i 734. Kolegium nie podzieliło zapatrywań wnioskodawców, będących mieszkańcami bloku przy ul. Polnej 71 w Parczewie, formułowanych w ich wniosku z dnia 8 lipca 2011r. i w kolejnych pismach, że decyzja ta wydana została niezgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego, bez uprzedniego przeprowadzenia konsultacji społecznych i bez powiadomienia ich o wszczęciu procedury środowiskowej, bez rzetelnej oceny zebranego materiału dowodowego, w oparciu o raport o oddziaływaniu inwestycji sporządzony przez osobę nie będącą

biegłym, ani uprawnionym rzeczoznawcą, a także z naruszeniem ustawy o odpadach, o ruchu drogowym i ustawy o drogach publicznych. Kolegium uznało natomiast legitymację procesową wnioskodawców, którzy wykazali, że są współwłaścicielami nieruchomości oznaczonej nr 719/13 przy ul. Polnej, leżącej w bezpośrednim sąsiedztwie /po drugiej stronie ulicy/.

Kolegium nie uznało, aby argument niezapewnienia wnioskodawcom prawa uczestniczenia w postępowaniu mieścił się w przesłance rażącego naruszenia prawa, po pierwsze dlatego, że niezawinione nieuczestniczenie w postępowaniu administracyjnym jest podstawą do wznowienia postępowania w trybie art.145 §1 pkt 4 KPA, a nie stwierdzenia nieważności decyzji, a po drugie – dlatego, że z akt sprawy wynikało, że w liczba stron postępowania była wyższa niż 20, co w odniesieniu do postępowań w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań zgody ma ten skutek, że nie stosuje się indywidualnego trybu doręczeń pism lecz tryb zawiadamiania poprzez obwieszczenia lub inny sposób podawania do publicznej wiadomości zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości /art.74 ust.3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko - Dz. U. Nr 199, poz.1227, z późn. zm./.

Taki tryb informowania o wszczęciu i prowadzeniu postępowania został zastosowany, gdyż z akt wynikało, że informacje te były upublicznione poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń organu I instancji oraz na jego stronie internetowej.

Kolegium nie dopatrzyło się też wady kwalifikowanej decyzji w tym, że raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko sporządziła osoba nie będąca biegłym, ani uprawnionym rzeczoznawcą. Kolegium wskazało, że warunek kwalifikowanych uprawnień zniósł analizowana ustawa z dnia 3 października 2008r., toteż autorem raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nie musi być biegły w rozumieniu art.84 KPA. Swoje stanowisko w tym względzie Kolegium wsparło orzeczeniami sądów administracyjnych.

Ze względu na ogólnikowość zarzutów Kolegium nie oceniało decyzji Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. pod kątem naruszenia ustaw: o odpadach, o ruchu drogowym i o drogach publicznych, zwłaszcza że przepisy tych ustaw nie miały zastosowania w sprawie rozstrzygniętej tą decyzją.

Odnosząc się do zasadniczego argumentu merytorycznego – niezgodności przedsięwzięcia z planem miejscowym Kolegium sięgnęło do postanowień planu miejscowego, zatwierdzonego uchwałą Nr XI/58/2003 Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 7 listopada 2003r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Parczewa /Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 203, poz.3792/. Dla terenu, w którym leży przedmiotowa nieruchomość, składająca się z działek nr 732, 733 i 734, plan miejscowy przewiduje funkcję oznaczoną symbolem P/S/B – teren przemysłu z dopuszczeniem składu i budownictwa oraz symbolem ZD – ogródki działkowe. Kolegium stwierdziło, że tereny oznaczone symbolem P „przemysł” plan przeznacza pod obiekty związane z produkcją przemysłową, dopuszczając lokalizację obiektów o uciążliwości niewykracającej poza granice władania dysponentów poszczególnych obiektów oraz zakazuje lokalizacji obiektów przemysłowych w odległości bliższej niż 100m od zabudowy mieszkaniowej. Te ustalenia planu – w ocenie Kolegium – nie dają podstawy do wnioskowania o sprzeczności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z planem miejscowym. Kolegium podkreśliło też, że późniejsza zmiana planu miejscowego nie ma znaczenia dla oceny decyzji pod kątem wad kwalifikowanych, bo wady te ocenia się według stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania decyzji.

W konkluzji Kolegium stwierdziło, że decyzja ustalająca TEMPUS spółce z o.o. środowiskowe uwarunkowania zgody na budowę bioelektrowni metanowej we wskazanym terenie wydana została w zgodzie z przepisami prawa materialnego i procesowego.

Środek zaskarżenia – wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy /art.127 §3 KPA/ - wniosły te same osoby, które domagały się wszczęcia postępowania nadzwyczajnego. Udział w postępowaniu - na prawach strony – zgłosiło też Stowarzyszenie „Nad Piwonią” z siedzibą w Koczergach, które Kolegium rozpatrując sprawę w trybie drugoinstancyjnym, dopuściło do udziału w postępowaniu postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2012r. Nr SKO.OC/224/2012. Każdy ze skarżących złożył wprawdzie odrębny wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy ale sformułowane przez nich argumenty są jednakowe: strony zarzucają naruszenie postanowienia planu miejscowego zakazującego lokalizowania obiektów przemysłowych bliżej niż 100m od zabudowy mieszkaniowej podnosząc, że odległość dzieląca ich dom wielorodzinny od granicy terenu inwestycji wynosi 62 m, naruszenie zasady czynnego udziału stron w postępowaniu i nieuzyskanie ich zgody na prowadzenie postępowania, błyskawiczną zmianę planu miejscowego już po wydaniu decyzji tak, aby dostosować plan do planów budowy biogazowni, nieuwzględnienie charakteru przedsięwzięcia, które jest przedsięwzięciem mogącym znacząco pogorszyć stan środowiska a nie zwykłym zakładem produkcyjnym, nieusunięcie wad raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, mimo tego, że raport był niekompletny bądź zawierał dane odbiegające od rzeczywistości, co wytknął Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska zalecając jego uzupełnienie, nieusunięcie wątpliwości co do tego, jakie dokumenty były przedmiotem uzgodnień, skoro Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska wniósł tak wiele zastrzeżeń do przedstawionej dokumentacji.

Stowarzyszenie „Nad Piwonią” również podniosło zarzut niezgodności przedsięwzięcia z planem miejscowym zaznaczając, że postanowienia planu miejscowego nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Zdaniem Stowarzyszenia istotne znaczenie dla oceny sprawy powinno mieć to, że plan miejscowy „dopuszcza” lokalizację obiektów uciążliwych, co pociąga za sobą konieczność oceny ich dolegliwości i zagrożeń, jakie mogą spowodować, a także to, że plan wprowadza warunek co najmniej stumetrowej odległości od budynku mieszkalnego, co nie zostało zachowane, jak też to, że przez teren planowanego przedsięwzięcia przebiega linia ekofizjograficzna wyznaczająca tzw. Przyrodniczy System Miasta, dla którego plan w §5 pkt 5 wprowadza zakaz zabudowy, a w końcu zaznaczając, że teren ten został w latach osiemdziesiątych zdrenowany. Stowarzyszenie eksponowało też wątek zasięgu szkodliwego oddziaływania inwestycji podnosząc, że zasięg tego oddziaływania nie został należycie oceniony w postępowaniu zwykłym i zarzucając bezkrytyczną akceptację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mimo szeregu braków tego opracowania, nie pozwalających na odpowiedź na konkretne pytania /sformułowane w piśmie/.

W kolejnych pismach Stowarzyszenie podniosło problem skierowania decyzji z dnia 30 czerwca 2009r. do osoby nie będącej stroną w sprawie podkreślając, że z wnioskiem o środowiskowe uwarunkowania wystąpił podmiot pod nazwą TEMPO spółka jawna i w stosunku do wniosku takiego podmiotu były prowadzone uzgodnienia, natomiast decyzja została skierowana do podmiotu o nazwie TEMPO spółka z o.o. W ocenie Stowarzyszenia są to dwa różne podmioty, z osobna wpisane do KRS, a organ administracyjny nie miał podstaw do uznania, że w toku postępowania zmienił się wnioskodawca, bowiem ów wnioskodawca tylko skorygował dane adresowe. Stowarzyszenie poruszyło też sprawę dwóch – różniących się między

sobą co do treści – egzemplarzy decyzji z dnia 30 czerwca 2009r., podnosząc że egzemplarze te różnią się treścią istotną z punktu widzenia wyniku sprawy, jednakże Stowarzyszenie nie ma dostępu do obu egzemplarzy, aby móc porównać ich treść, dodając że różnicę w treści dwóch wersji decyzji dostrzegł Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska.

W toku postępowania prowadzonego w trybie art.127 §3 KPA Kolegium przeprowadziło rozprawę administracyjną, podczas której strony skarżące /osoby fizyczne i Stowarzyszenie/ podtrzymały swoją argumentację, podkreślając zwłaszcza naruszenie warunku planu miejscowego co do odległości zabudowy przemysłowej od zabudowy mieszkaniowej a także warunku zamknięcia się uciążliwości obiektu w granicach nieruchomości, wnioskując o przeprowadzenie dowodu co do odległości pomiędzy granicami nieruchomości, bo ich zdaniem tak właśnie powinna być mierzona stumetrowa odległość, o jakiej mowa w planie. Skarżący podnieśli też problem zakwalifikowania obiektu „biogazowni” poddając w wątpliwość traktowanie takiego obiektu, jako obiektu przemysłowego, a nie obiektu związanego z produkcją rolną. Powołali się przy tym na przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997r. w sprawie warunków technicznych, jaki powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie /Dz. U. Nr 132, poz.877/, z których wynika, że biogazownie powinny być lokalizowane wyłącznie w terenach na ten cel przeznaczonych.

W kolejnych pismach Stowarzyszenie rozwijało zasadnicze wątki swojej argumentacji informując dodatkowo o umorzeniu śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez Burmistrza Parczewa, w toku którego to śledztwa potwierdziły się jednakowoż zarzuty o istnieniu dwóch decyzji opatrzonej tą samą datą i sygnaturą ale o różnej treści oraz o wydaniu decyzji innemu podmiotowi, niż ten, który złożył wniosek. Zdaniem Stowarzyszenia tłumaczenia urzędników, że „druga” decyzja tylko prostowała błąd w liczbie podającej moc elektryczną i ciepłą, zaś zmianę adresata decyzji przewidują stosowne przepisy, są nietrafne gdyż procedura prostowania błędów pisarskich, rachunkowych i oczywistych omyłek jest zupełnie inna niż sporządzanie nowego egzemplarza decyzji, natomiast „przeniesienie” decyzji nie było prawnie możliwe przed lipcem 2011r., bo dopiero wówczas weszła w życie nowelizacja ustawy przewidująca takie rozwiązanie.

Spółka z o.o. TEMPO, do której adresowana jest decyzja będąca przedmiotem postępowania nadzwyczajnego, nie zajęła w sprawie żadnego stanowiska, nie uczestniczyła też w rozprawie administracyjnej, mimo skutecznego – w trybie art. 44 KPA – doręczenia jej pism w sprawie.

Po przeanalizowaniu argumentacji stron skarżących oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dokumentów przedłożonych przez Starostę Parczewskiego, obrazujących odległości pomiędzy nieruchomością, na której stoi budynek mieszkalny a nieruchomością będącą terenem planowanego przedsięwzięcia, Kolegium dopatrzyło się uzasadnionych podstaw prawnych do zmiany własnej decyzji z dnia 10 lutego 2012r. Podstawą do tego było stwierdzenie, że decyzja Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. dotknięta jest wadą kwalifikowaną rażącego naruszenia prawa /art.156 §1 pkt 2 KPA/, natomiast stwierdzone nieprawidłowości w zakresie identyfikowania wnioskodawcy, aczkolwiek istotnie miały miejsce, nie wystarczają, zdaniem Kolegium na stwierdzenie, że decyzja ta jest dotknięta również wadą skierowania jej do osoby nie będącej stroną w sprawie /art.156 §1 pkt 4 KPA/.

Decyzja Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. rażąco narusza prawo – art. 80 ust.2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o

ocenach oddziaływania na środowisko /Dz. U. Nr 199, poz.1227, z późn. zm./, ale też narusza art.82 ust.1 tej ustawy, z tym, że w tym wypadku jest to naruszenie „zwykłe”. Kolegium w obecnym składzie zaznacza, że w poprzednim postępowaniu sprawa była rozważana z punktu widzenia art.80 ust.2 tej ustawy /zgodności przedsięwzięcia z planem/, z tym że nie w pełnym spektrum tego zagadnienia, natomiast nie była rozważana z punktu widzenia wymogów art.82 ust.1 pkt 1 lit.b tej ustawy /szczególne wymogi stawiane decyzjom o środowiskowych uwarunkowaniach zgody/.

Co do pierwszego z przepisów Kolegium w obecnym składzie nie podzieliło stanowiska o zgodności przedsięwzięcia z planem miejscowym dopatrując się naruszenia § 4 pkt 15 lit.f i c i §37 oraz §5 pkt 5 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, które to przepisy nakazują zachowanie odpowiedniej /co najmniej/ stumetrowej odległości pomiędzy lokalizacją obiektów przemysłowych a zabudową mieszkaniową oraz dopuszcza lokalizowanie tylko takich obiektów przemysłowych, których uciążliwość nie wykroczy poza granice władania dysponenta obiektu /§4 pkt 15 lit. f i c/, zakazują inwestowania na terenach ogrodów działkowych /§37/ oraz zakazują zabudowy w granicach strefy Przyrodniczego Systemu Miasta i Gminy Parczew /§5 pkt 5/. W poprzedniej decyzji Kolegium nie ma szerszej argumentacji co do tych wymogów planu, natomiast ze względu na treść zarzutów podnoszonych przez strony Kolegium w obecnym składzie wywołało dowód z mapy ewidencyjnej, który to dowód potwierdził niezachowanie przepisanej odległości, a więc tym samym naruszenie wymogu planu miejscowego zapisanego w §4 pkt 15 lit. f tekstu planu. Kolegium stwierdziło też, że decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. w żaden sposób nie odnosi się do wymogu zamknięcia się uciążliwości w granicach nieruchomości /§4 pkt 15 lit.c planu/, choć stwierdza, że w fazie eksploatacji przedsięwzięcia, a ta jest przecież najważniejsza z punktu widzenia życia codziennego, będą występować różnego rodzaju emisje i zanieczyszczenia. Brak jakichkolwiek odniesień do tego, czy te emisje i zanieczyszczenia należy utożsamiać z uciążliwościami, o jakich mowa w planie miejscowym i jaki będzie zasięg emisji i zanieczyszczeń wskazuje na rażące naruszenie wymogu planu miejscowego zapisanego w §4 pkt 15 lit. c planu. W żaden też sposób decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. nie odnosi się do nakazów i zakazów obowiązujących w obszarze ograniczonego inwestowania /§5 pkt 5 tekstu planu/, ani też do ograniczeń, jakie plan przewiduje dla funkcji ZD – ogrody działkowe /§4 pkt 37 planu/.

Jednocześnie Kolegium – ze względu na umorzenie śledztwa przez organy ścigania a także wyczerpanie własnych procesowych możliwości wyjaśnienia tej kwestii – nie uczyniło przedmiotem swojego postępowania sprawy sporządzenia dwóch egzemplarzy decyzji o tym samym numerze i tej samej dacie, ale o różnej treści, różniące się co najmniej danymi co do wytwarzanej mocy elektrycznej i cieplnej, o czym jest mowa w postanowieniu z dnia 16 października 2012r. RSD-1639/12 o umorzeniu śledztwa, bądź też całymi stronami /nieparzystymi/, o czym jest mowa w piśmie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 12 lutego 2010r. Zgodzić się wszakże należy z poglądami skarżącego Stowarzyszenia, że sporządzanie „nowego”, innego w treści egzemplarza aktu administracyjnego nie jest dopuszczalną formą prostowania błędów pisarskich, rachunkowych czy omyłek. Podkreślić też trzeba, że błąd co do tak istotnego parametru, jakim jest moc elektryczna i ciepła przedsięwzięcia służącego wytwarzaniu energii, trudno byłoby zakwalifikować jako błąd lub omyłkę w rozumieniu art.113 KPA, ale nawet gdyby, to procedura ich prostowania jest tak odmienna od tego, co uczynił organ I instancji, że nie sposób tu mówić o niewiedzy co do prawidłowej formy prostowania błędów i omyłek.

Niezależnie wszakże od tego, czy egzemplarz decyzji znajdujący się w aktach sprawy i będący przedmiotem postępowania – w którego treści moc elektryczna i ciepła podana została w wielkości 1,668 MW i 1,820 MW – jest pierwotnym egzemplarzem aktu administracyjnego, Kolegium stwierdza, że jego kwalifikowana wadliwość odnosząca się do naruszenia postanowień planu miejscowego jest wystarczająca do stwierdzenia nieważności.

Aprobując w całości zapatrywania pierwszego składu Kolegium na istotę instytucji unormowanej w art.156 KPA, a więc instytucję nieważności decyzji administracyjnej, i uznając zarazem, że argumenty te i wspierające je orzecznictwo sądownoadministracyjne nie muszą być ponownie przytoczone, skład Kolegium rozpatrujący sprawę na obecnym etapie podkreśla, że zagadnienie prawne leżące u podstaw tej sprawy sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy w stanie prawnym obowiązującym w dacie wydania decyzji, czyli 30 czerwca 2009r., lokalizacja przedsięwzięcia nazwanego bioelektrownią metanową jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który dla tego terenu był uchwalony, bo taki – zasadniczy i jedyny warunek – zawierały /i nadal zawierają/ przepisy prawa materialnego, czyli art. 80 ust.2 powołanej wyżej ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a także, czy decyzja ta zawiera wszystkie konieczne elementy, wymagane przez art.82 tej ustawy.

Ponieważ istotą postępowania prowadzonego na podstawie art.156 KPA jest ocena zgodności aktu administracyjnego ze stanem prawnym obowiązującym w dacie jej wydania, to podstawą do analizy prawnej są obowiązujące w tej dacie przepisy rangi ustawowej normujące tę materię ale też przepisy wykonawcze do ustaw, w tym również akty prawa miejscowego.

Kolegium w obecnym składzie stwierdza, że stan prawny obowiązujący w dacie wydania decyzji Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. tworzyła ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko /w brzmieniu nadanym w tekście pierwotnym ze zmianami wprowadzonymi trzema pierwszymi nowelizacjami/, rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko /Dz. U. Nr 257, poz.2573, z późn. zm./, które wciąż obowiązywało ponieważ art.173 ustawy o udostępnianiu... wprowadził 24 miesięczną „karencję” na przepisy wykonawcze i prawodawca wykorzystał ją w całości, a także uchwała Nr XI/58/2003 Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 7 listopada 2003r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Parczew /Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 203/3792/. Plan ten był dwukrotnie zmieniany, ale żadna z nowelizacji /Dz. Urz. Woj. Lub z 2008r. Nr 22, poz.774 i Nr 48, poz.1508/ nie wprowadzała zmian do ustaleń dla terenu objętego zamiarem lokalizacyjnym.

Ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w art.80 ust.2 stanowi, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zatem stwierdzenie zgodności lokalizacji konkretnego przedsięwzięcia z postanowieniami planu miejscowego jest warunkiem określenia - w formie decyzji administracyjnej -

środowiskowych uwarunkowań zgody, które z kolei muszą odpowiadać wymogom kazuistycznie i enumeratywnie wskazanym w art. 82 ust.1 ustawy.

Oceniając warunek przewidziany w art.80 ust.2 ustawy, a więc zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym, należy zidentyfikować przedsięwzięcie i ustalić brzmienie normy prawa miejscowego dla obszaru wskazanego we wniosku. Kierując się tymi regułami Kolegium stwierdziło, że przedsięwzięcie, dla którego decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. określiła środowiskowe uwarunkowania to „biogazownia metanowa”. Określenie to w dacie wydania ocenianej decyzji nie miało i nadal nie ma swojej definicji w prawie, nie było też zdefiniowane w planie miejscowym miasta Parczewa, natomiast od 11 marca 2010r. definicję pojęcia „biogaz rolniczy” zawiera ustawa z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne /Dz. U. 2012.1059.t.j./ rozumiejąc przez nie „paliwo gazowe otrzymywane w procesie fermentacji metanowej surowców rolniczych, produktów ubocznych rolnictwa, płynnych lub stałych odchodów zwierzęcych, produktów ubocznych lub pozostałości z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego lub biomasy leśnej z wyłączeniem gazu pozyskanego z surowców pochodzących z oczyszczalni ścieków oraz składowisk odpadów”. Zdaniem Kolegium semantyczny sens określenia „biogazownia metanowa” koresponduje ze znormatywowanym pojęciem „biogazu rolniczego” toteż zarówno w dacie wydania decyzji z dnia 30 czerwca 2009r., jak i obecnie przez biogazownię metanową należy rozumieć, mówiąc w uproszczeniu, instalację do wytwarzania gazu /metanu/ z surowców pochodzenia biologicznego. Tym samym więc wydaje się, że dla zdefiniowania przedsięwzięcia będącego przedmiotem decyzji z dnia 30 czerwca 2009r. pomocne mogą być pojęcia, które wprowadziła norma prawnej zyskały dopiero później, jednak potwierdzają potoczne rozumienie charakteru ocenianego przedsięwzięcia. Przyjęcie tego założenia nadal wszakże nie rozwiązuje problemu, czy wytwarzanie biogazu jest produkcją przemysłową, czy może produkcją rolniczą, na co uwagę zwracają strony skarżące powołując się na taką kwalifikację w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie /Dz. U. Nr 132, poz.877, z późn. zm./. Nowelizacja tego aktu, zawierająca rozwiązania prawne związane z biogazem nie obowiązywała jeszcze w dacie wydania ocenianej decyzji, gdyż weszła w życie 23 dni później /Dz. U. z 2009. Nr 108, poz.907/. Sądząc po wyniku sprawy, organ I instancji biogazownię metanową potraktował jak zakład przemysłowy jako taki, toteż pod tym kątem również Kolegium oceniało sprawę.

Jak już wskazano, plan miejscowy obowiązujący w dacie wydania ocenianej decyzji nie definiował pojęcia biogazownia metanowa, ani też pojęcia podobnego lub pochodnego, nie wyodrębniał też terenów przeznaczonych wyłącznie na tego rodzaju cel. Dla terenu, w którym leży nieruchomość obejmująca działki nr 732, 733 i 734 plan miejscowy przypisywał dwie funkcje – zasadnicza część terenu leży w strefie oznaczonej symbolem P/S/B natomiast jego mniejsza część – w strefie oznaczonej symbolem ZD. Symbolowi P/S/B/ plan przypisuje funkcję przemysłu z dopuszczeniem składów i budownictwa, przeznaczając go „pod zabudowę przemysłową z dopuszczeniem zabudowy składowej i obiektów związanych z budownictwem” przy założeniu, że „zabudowa przemysłowa może być realizowana na warunkach ustalonych dla terenów P”, „zabudowa składowa może być realizowana na warunkach ustalonych dla terenów S” a „obiekty związane z budownictwem mogą być realizowane na warunkach ustalonych dla terenów B”. Taka konstrukcja przepisu prowadzi do wniosku, że podstawową funkcją terenu jest funkcja przemysłowa, pozostałe funkcje są funkcjami uzupełniającymi, jednakże szczegółowe warunki dla

każdej z tych funkcji określa inny przepis, do której omawiany przepis odsyła. Dla funkcji „P” – przemysł plan przypisuje następujące ustalenia: „a) teren przeznaczony się pod obiekty związane z produkcją przemysłową itp.; b) dopuszcza się lokalizację usług produkcyjnych i rzemiosła; c) dopuszcza się lokalizację obiektów o uciążliwości nie wykraczającej poza granice władania dysponentów poszczególnych obiektów; d) dopuszcza się lokalizację obiektów infrastruktury technicznej, w tym obiektów centralnych, niezbędnych dla funkcji składowej lub usługowej, e) zakazuje się lokalizacji obiektów mieszczących w sobie funkcję mieszkaniową, z wyjątkiem lokali wynikających z potrzeb technologicznych /np. stały nadzór/; f) zakazuje się lokalizacji obiektów przemysłowych w odległości bliższej niż 100 metrów od zabudowy mieszkaniowej; g) nakazuje się uwzględnienie w zagospodarowaniu miejsc parkingowych w ilości w pełni zaspokajającej potrzeby funkcji przemysłowej, składowej lub usługowej; h) wprowadza się obowiązek uwzględnienia w zagospodarowaniu zieleni wysokiej i średniej o charakterze izolacyjnym od terenów o innych funkcjach, o odpowiedniej szerokości, nie mniejszej jednak niż 3 metry.” Równie szczegółowe i analogiczne warunki plan przypisuje funkcjom „S” – składy i „B” – budownictwo. Wydaje się wszakże, że jeśli już próbować powiązać pojęcie „biogazownia metanowa” z którąś z wymienionych trzech funkcji, to funkcja przemysłowa rzeczywiście jest temu najbliższa.

Natomiast funkcja „ZD ogrody działkowe” zawiera ustalenia ściśle związane właśnie z ogrodami działkowymi i pozwala budować jedynie parterowe budynki z tą funkcją związane oraz dopuszczając przekształcenie terenu na funkcję mieszkaniową albo usługową, ale w tym wypadku o powierzchni co najwyżej do 100 metrów kwadratowych. Jest więc oczywiste, że w terenach ZD nie mogą być lokalizowane żadne obiekty przemysłowe czy składowe, albo większe od 100 metrów kwadratowych obiekty usługowe.

Jakkolwiek przytoczone przepisy prawa miejscowego zawierają zwroty niedookreślone, typu: „obiekty związane z produkcją przemysłową itp.”, to jednak zakazy i nakazy w nich zawarte mają charakter kazuistyczny. Takimi zakazami, które mogą mieć lub mają znaczenie dla oceny przedmiotowej sprawy jest zakaz lokalizacji obiektów o uciążliwości wykraczającej poza granice władania dysponentów poszczególnych obiektów /lit. c/ oraz zakaz lokalizacji obiektów przemysłowych w odległości bliższej niż 100 metrów od zabudowy mieszkaniowej /lit. f/. Pierwszy z nich odnosi się do konkretnych rozwiązań technicznych konkretnego rozstrzygnięcia i powinien być oceniany w oparciu o charakterystykę przedsięwzięcia i raport o jego oddziaływaniu na środowisko.

Kolegium stwierdza, że w analizowanej decyzji warunek ten Burmistrz Parczewa pominął całkowitym milczeniem, nic na ten temat nie ma również w załączniku do decyzji pt. „charakterystyka przedsięwzięcia” toteż nie sposób procesowo ocenić, czy – według organu, który decyzję wydał – warunek niewykroczenia uciążliwego oddziaływania poza granice władania dysponenta, czyli w tym wypadku poza granice nieruchomości, został zachowany, czy też nie. Ponieważ jednak równocześnie w decyzji mówi się o emisjach i zanieczyszczenia, które mogą być częściami składowymi pojęcia „uciążliwości” użytego w planie, to brak odniesienia się do tej kwestii nie może być uznany za stwierdzenie zgodności przedsięwzięcia z planem. Zatem jest to z jednej strony naruszenie przepisu art.80 ust.2 ustawy a z drugiej – art.82 ust.1 pkt 1 lit. b tej ustawy.

Analogiczna sytuacja dotyczy zakazu z litery „f”, dotyczącego odległości pomiędzy „lokalizacją obiektów przemysłowych” a „zabudową mieszkaniową”. Ten warunek planu również w decyzji z dnia 30 czerwca 2009r. jest pominięty całkowitym

milczeniem. Tymczasem ma on istotne znaczenie ze względu na zabudowę mieszkaniową /budynek wielorodzinny/ stojący po przeciwnej stronie ulicy. Budynek wielorodzinny, w którym mieszkają strony skarżące, stoi na działce nr 719/13. Działkę 719/13 od nieruchomości, na której planowane jest zlokalizowanie przedsięwzięcia dzieli tylko ulica /działka nr 728/ o szerokości 11m. Natomiast jeśliby tę odległość mierzyć do budynku mieszkalnego /bo stoi on w głębi działki/, to do najbliższego punktu /rogu/ nieruchomości wynosi ona 62,22m. Gdyby odległość tę mierzyć od budynku mieszkalnego do najbliższego punktu /rogu/ każdej z działek wchodzących w skład nieruchomości, to odległości te wynoszą: 62,22m do rogu działki nr 732, 84,11m do rogu działki nr 733 i 90,12m do rogu działki nr 734. Są to zatem odległości mniejsze, niż minimalna narzucona planem miejscowym.

Z postanowień planu miejscowego nie wynika, w jaki sposób należy mierzyć odległość pomiędzy „lokalizacją obiektów przemysłowych” a „zabudową mieszkaniową”. Kolegium uznało, że odległość tę należy mierzyć od budynku mieszkalnego /wejścia do niego/ w linii prostej do najbliższego punktu granicy nieruchomości, która jest miejscem „lokalizacji obiektów przemysłowych”. Tak mierzona odległość wynosi 62,22m. Argumentem przemawiającym za takim podejściem jest – zdaniem Kolegium – brzmienie art.82 ust.1 pkt 1 lit.a ustawy o udostępnianiu ... , mówiącym o rodzaju i miejscu realizacji przedsięwzięcia. „Miejsce” Burmistrz Parczewa wskazał w następujący sposób: „na działkach oznaczonych w ewidencji gruntów numerami 732,733 i 734”, a zatem na obszarze pewnego kompleksu składającego się z trzech działek geodezyjnych. Działki te tworzą nieruchomość w znaczeniu wieczystoksięgowym bowiem są wpisane do jednej księgi wieczystej /Nr LU1R/00058604/1/ zatem wszystkie racjonalne argumenty przemawiają za tym, aby traktować je jako „miejsce lokalizacji przedsięwzięcia”.

Ustalenia strefowe – zawarte w § 5 uchwały - są kolejnymi postanowieniami planu, które sprzeciwiają się zlokalizowaniu przedsięwzięcia na przedmiotowej nieruchomości. Granice strefy nazwanej w tekście planu „obszarem ograniczonego inwestowania” z uzasadnieniem, że wyznacza się je na podstawie określonego w elaboracie fizjografii podstawowej Przyrodniczego Systemu Miasta i Gminy Parczew (PSMiG) i że zagospodarowanie przestrzenne w zaproponowanych granicach PSMiG powinno uwzględniać zasadę harmonizowania funkcji ekologicznej z dotychczasowym użytkowaniem, na planszy planu zaznaczona jest znakami „ $\Delta\Delta$ ”. Ustalenia dla tego obszaru w tekście planu są następujące: „-zakaz zabudowy – budynki dotychczas zlokalizowane powinny pozostać bez możliwości rozbudowy, przebudowy do ostatecznego wyeksploatowania – zaś z możliwością wprowadzenia biologicznej obudowy; -funkcja rolnicza – w początkowym okresie (15-20 lat) współtowarzysząca z użytkowaniem przyrodniczym powinna być stopniowo wycofywana i zastępowania ekologiczną i parkową – jako docelowymi w PSMiG w Parczewie; -w dolinach powinny pozostać jedynie funkcje i urządzenia służące gospodarce wodno-ściekowej: ujęcia, zbiorniki wodne itp. – są to urządzenia służące szeroko rozumianej ochronie środowiska miasta, ale trzeba pamiętać również o ich agresywności w stosunku do wód i gruntu, co wymaga zabezpieczeń a ponadto utrzymywania reżimów technologicznych i ochrony zasobów poziomu użytkowego wód (ujęcia komunalne); docelowo należy rozpatrzyć celowość lokalizacji ujęć w dolinie bowiem z ekologicznego punktu widzenia to lokalizacja błędna – lej depresji wokół ujęcia zawsze degraduje siedlisko oraz istnieje niebezpieczeństwo zalania wodą wezbraniową; -elementem przejściowo wzbogacającym przyrodniczo doliny są ogrody działkowe – docelowo należy uwzględnić postulat ekologizowania doliny kosztem dotychczasowych funkcji; -w celu poprawy walorów estetyczno-krajobrazowych

należy „wyprowadzić” z dolin naziemne urządzenia infrastruktury technicznej; - funkcję ekologiczną obszarów łącznikowych PSMiG można wzbogacić planistycznie przez wprowadzenie ścieżek rowerowych, tras spacerowych i miejsc wypoczynku w ramach ogólnomiejskiej zieleni urządzonej”.

Granice obszaru ograniczonego inwestowania obejmują – co widać na rysunku planu miejscowego - znaczą część nieruchomości będącej przedmiotem środowiskowych uwarunkowań. Rysunek planu został sporządzony w skali 1:5000, a zatem biorąc pod uwagę tę skalę opracowania i przebieg linii wyznaczającej obszar ograniczonego inwestowania można stwierdzić, że obszar wolny od jakichkolwiek ograniczeń w zabudowie to obszar nieruchomości od ulicy Polnej na głębokość od ok.45m licząc od granicy nieruchomości wyznaczonej na zewnętrznej krawędzi działki nr 734 do ok. 250m wzdłuż drugiej granicy nieruchomości, wyznaczonej przez zewnętrzną krawędź działki nr 732. W tych granicach można byłoby mówić o dopuszczalności zabudowy zgodnej z planem ponieważ plan nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w obszarze wyznaczonym symbolem „ $\Delta\Delta$ ” zakazana jest jakakolwiek zabudowa podobnie jak zakazana jest też zabudowa w jednostce ZD /ogródki działkowe/, która wkracza w granice nieruchomości w głąb na ok.90m /po stronie przeciwległej do ulicy Polnej/.

Te zakazy w zestawieniu z nakazem zachowania co najmniej stumetrowej odległości zabudowy przemysłowej od zabudowy mieszkaniowej /§4 pkt 15 lit.f planu/ oraz zakazem wykroczenia uciążliwości poza granice władania /§4 pkt 15 lit.c planu/ interpretowane zgodnie z kierunkiem interpretacji wskazanej przez sam plan, prowadzą do wniosku o sprzeczności przedsięwzięcia z planem.

Interpretacja postanowień tego konkretnego planu miejscowego podlega regułom, które wyznacza ten plan. Są wskazówki interpretacyjne dla wykładni przepisów planu miejscowego, zawarte w §6 tekstu planu /pod tytułem Realizacja planu/. Wskazują one, w jaki sposób należy określać warunki zabudowy oraz rozstrzygają kolejność, w jakiej należy rozwiązywać kolizje pomiędzy różnymi kategoriami ustaleń.

Zasadą przyjętą dla tego schematu jest, że podstawą do określenia warunków zabudowy jest suma ustaleń, jakie dla danego terenu wynikają z ustaleń ogólnych /§3/, ustaleń realizacyjnych dla poszczególnych funkcji /§4/ i ustaleń dla wybranych stref /§5/, natomiast w przypadku rozbieżności pomiędzy nimi pierwszeństwo mają ustalenia strefowe /§5/, następnie ustalenia ogólne /§3/ i jako ostatnie – ustalenia realizacyjne dla poszczególnych funkcji/§4/.

W sytuacji zatem, gdy naruszony jest jeden z kazuistycznych zakazów planu miejscowego, a do tego plan ten stanowi, że w razie wątpliwości co do przeznaczenia terenu należy dawać prymat zasadom jego ochrony unormowanym w §5 /ustaleniach strefowych/, Kolegium w obecnym składzie doszło do przekonania, że lokalizacja przedsięwzięcia nie jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co jest równoznaczne ze stwierdzeniem naruszenia art.80 ust.2 ustawy o udostępnianiu

Kolegium analizowało też zagadnienie ewentualnej niejednoznaczności postanowień planu miejscowego, gdyż nie definiuje on pojęć przez siebie używanych, które z punktu widzenia tej konkretnej sprawy mają decydujące znaczenie. Również w tym wypadku rozwiązanie tego zagadnienia znajduje się w postanowieniach §6 /Realizacja planu/ tekstu planu i wskazanym tam schemacie rozstrzygnięcia rozbieżności. Skoro bowiem wskazany tam schemat nakazuje dawać prymat zasadom ochrony unormowanym w §5, następnie ustaleniom ogólnym, zawartym w §3 a dopiero na końcu ustaleniom realizacyjnym w §4, to nawet jeśli można byłoby mieć

dylemat co do rozumienia pojęcia „lokalizacja obiektów przemysłowych” i zasadności liczenia odległości od granicy nieruchomości, której to pojęcie dotyczy, to postanowienia §6 planu miejscowego te wątpliwości usuwają.

Ubocznie Kolegium zaznacza też, że gdyby – idąc tokiem rozumowania stron skarżących – pojęcie „biogazownia metanowa” wiązać z pojęciem budowli rolniczych, mieszczących się w później uchwalonych przepisach rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze, to wówczas z punktu widzenia planu miejscowego byłaby to całkowita sprzeczność, bowiem funkcje związane z produkcją rolniczą plan obowiązujący w dacie wydania decyzji z dnia 30 czerwca 2009r. lokalizuje i opisuje całkowicie odrębnie. Nieruchomość, na której miałyby być zlokalizowana biogazownia metanowa, nie leży w obszarze żadnej z funkcji powiązanych z funkcją produkcji rolniczej.

W ocenie składu orzekającego Kolegium rozpatrującego sprawę w trybie art.127 §3 KPA, decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. narusza także art. 82 ust.1 ustawy o udostępnianiu..., który to przepis określa obligatoryjne elementy składowe decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepis ten jest przepisem szczególnym w stosunku do art.107 §1 KPA toteż niedopełnienie tego wymogu jest równoznaczne z naruszeniem prawa, przy czym naruszenie to Kolegium ocenia w kategoriach zwykłego, a nie rażącego. W ocenie Kolegium decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. choć formalnie wymienia wszystkie elementy, których określenia wymaga art.82 ust.1 ustawy o udostępnianiu..., to w istocie rzeczy ogranicza się do całkowicie ogólnikowych stwierdzeń. Przede wszystkim decyzja nie przypisuje przedsięwzięcia do konkretnej kategorii według klasyfikacji obowiązującego jeszcze wówczas rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko /Dz. U. Nr 257, poz.2573, z późn. zm./. W podstawie prawnej decyzji powołany jest wprawdzie ten akt prawny, ale w całości, bez wskazania konkretnej jednostki redakcyjnej, natomiast w samej decyzji, ani w jej rozstrzygnięciu, ani w kolejnych częściach składowych, ani też w uzasadnieniu nie ma żadnej wzmianki, jakiego rodzaju przedsięwzięciem z normatywnego punktu widzenia jest budowa biogazowni metanowej i następnie – jakie w związku z tym powinny być środowiskowe uwarunkowania zgody dla takiego konkretnie przedsięwzięcia w tych konkretnych uwarunkowaniach. Na ten brak decyzji zwrócił uwagę Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie w piśmie z dnia 12 lutego 2010r. do Starosty Parczewskiego, w którym wymienia kardynalne braki raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia.

W ocenie Kolegium decyzja z dnia 30 czerwca 2009r. nie określa w sposób należyty warunków wymienionych w art. 82 ust.1 pkt 1 lit.b /warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich/, zwłaszcza w odniesieniu do fazy eksploatacji przedsięwzięcia i zwłaszcza w odniesieniu do warunku ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich. Jest to tym bardziej istotne, że ten ostatni aspekt, ale jako zakaz, wymienia plan miejscowy. Organ administracyjny był zatem podwójnie zobligowany – przez przepis ustawowy i przepis prawa miejscowego do zbadania i oceny uciążliwości przedsięwzięcia dla terenów sąsiednich, natomiast w analizowanej decyzji zagadnienie „terenów sąsiednich” sprowadził do „dóbr materialnych, zabytków i krajobrazu

kulturowego oraz cennych przyrodniczo obiektów związanych z obszarem Natura 2000". Pominął więc całkowicie okolicznych mieszkańców i ich interesy życiowe.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego strony podmiotowej, a więc skierowania decyzji do osoby nie będącej stroną w sprawie, Kolegium stwierdza, że wszystkie fakty podnoszone przez strony skarżące rzeczywiście mają swoje potwierdzenie w dokumentach – spółka jawna TEMPO i spółka z ograniczoną odpowiedzialnością TEMPO to dwa odrębne podmioty gospodarcze funkcjonujące w tym samym czasie i figurujące w Krajowym Rejestrze Sądowym /TEMPO spółka jawna – KRS Nr 0000003596; TEMPO sp. z o.o. – KRS Nr 0000285248/. Wniosek o środowiskowe uwarunkowania złożyła spółka jawna TEMPO, ale już do wniosku załączyła dokumenty /raport/, z których wynikało, że inwestorem przedsięwzięcia jest TEMPO sp. z o.o. Opiniowanie potrzeby nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko toczyło się w stosunku do spółki jawnej TEMPO, uzgodnienia były przeprowadzane również w stosunku do spółki jawnej TEMPO, choć postanowienia organów uzgadniających były doręczane TEMPU spółce z o.o. Organ prowadzący postępowanie nie domagał się przedłożenia wypisów z KRS, aby zweryfikować, czy wniosek pochodzi od należycie reprezentowanego przedstawiciela podmiotu gospodarczego, nie wezwał wnioskodawcy do usunięcia braków formalnych /art.64 §1 KPA/ pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia, do tego sposób skorygowania informacji i o podmiocie, poprzez imienne zaadresowanie pisma do pracownika organu, a nie organu, bez zarejestrowania tego pisma w dzienniku podawczym urzędu, istotnie wskazuje na nieprawidłową pracę, ale – w ocenie składu orzekającego – nie wyczerpuje przesłanki skierowania decyzji do podmiotu nie będącego stroną w sprawie /art.156 §1 pkt 4 KPA/.

Podsumowując, Kolegium w obecnym składzie doszło do przekonania, że decyzja Burmistrza Parczewa z dnia 30 czerwca 2009r. stoi w sprzeczności z postanowienia planu miejscowego, jego §4 pkt 15 lit. f i c oraz §4 pkt 37 a także jego §5 pkt 5, przez co decyzja ta rażąco narusza art.80 ust.2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu ... , toteż należało stwierdzić jej nieważność na podstawie art.156 §1 pkt 2 KPA.

Decyzja niniejsza jest **ostateczna** w administracyjnym toku instancji. Pod zarzutem niezgodności decyzji z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem tut. Kolegium, wraz z odpisami dla wszystkich stron postępowania.

Zgodnie z art.57 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego

Otrzymują:

[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]
[Redacted]

7. TEMPO spółka z o.o.
8. Stowarzyszenie „Nad Pivonią”
9. Burmistrz Parczewa
10. a/a

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Białej Podlaskiej

Anna Sidoruk

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Białej Podlaskiej

Iwona Szendeł

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Białej Podlaskiej

Jolanta Niczyporuk